

RIUS-ULLDEMOLINS, Joaquim (coord.). *Cultura i estat: autonomia creativa, lluita política i instrumentalització*. València: Institució Alfons el Magnànim, 2016. Debats, 130-2. 145 pàgs. [20 x 26].

Número monogràfic que consta d'una presentació realitzada per Joaquim RIUS-ULLDEMOLINS i sis treballs sobre la relació entre la política i la cultura. De fet l'autonomia en l'esfera cultural sempre s'ha construït contra l'estat i les seves pretensions d'instrumentalitzar-la tal i com fa constar Rius-Ulldemolins. A partir de les últimes dècades cal parlar d'un capitalisme cognitiu (Scott, 2007); i per tant la cultura no es mostra com un àmbit separat de la política, o bé de la religió. La cultura s'ha instrumentalitzat com a un mitjà per atraure professionals de la classe creativa i així sorgeixen les polítiques de regeneració urbana, i les destinades a vincular la cultura i la tecnologia. La darrera opció ha portat a la creació d'una societat de ciberutòpics, en la que els creadors creen una cultura alternativa als valors dominants i generen espais d'esperança.

Tot i així hi ha una cultura d'esquerres i una cultura de dretes en les societats democràtiques. Clive GRAY observa la dificultat d'analitzar la política cultural, perquè hi ha diverses perspectives teòriques i metodològiques. Algunes orientades a revelar les funcions de la dominació ideològica per part de les classes hegemòniques o el poder. Hi ha per tant dues perspectives la institucionalista i la crítica. Vincent DUBOIS mostra el model francès, una mica ambigu i contradictori en els seus inicis fundacionals. Critica l'herència i les dificultats que ha desenvolupat en l'actualitat. Per MANGSET tracta sobre els consells de les arts i els vincles entre la cultura, el compromís polític i l'estat. Els *arm's leght* han servit per defensar l'autonomia artística, i presenta els plantejaments a Anglaterra, Noruega i a França, entre d'altres; ja que han estat diferents a cadascun d'aquests països. En canvi Pierre-Michel BERGER critica una cultura abocada a la cerca constant de la novetat, sense criteri ni coherència. Comenta la distància entre els productors i els consumidors de cultura, ja que s'ha format una dinàmica divergent entre creadors i consumidors; les classes altes proporcionen el suport a la creació, mentre que el moviment artístic té com a eina motriu l'oposició a la dominació burgesa. Gisela SAPIRO precisa la divisió esquerra-dreta en el camp literari; i com els escriptors han mostrat el seu compromís polític des del s. XIX fins els anys 50. Juan Arturo RUBIO-AROSTEGUI, Juan PECOURT, i Joaquim RIUS-ULLDEMOLINS es refereixen a la creativitat i els seus vincles amb l'economia i la moda. Aquesta ha permès generar grans operacions urbanístiques i projectes al costat del poder, però cal desvincular-la de les orientacions dominants com la digitalització i la instrumentalització pels interessos polítics i econòmics.

A més d'aquest dossier, la revista inclou l'apartat punts de vista, una entrevista, un article i una ressenya que completen el volum.

IHE
(Secretaria de la revista)

Traducción de la reseña anterior:

Número monográfico que consta de una presentación realizada por Joaquim RIUS-ULLDEMOLINS y seis trabajos sobre la relación entre la política y la cultura. De hecho la autonomía en la esfera cultural siempre se ha construido contra el estado y sus pretensiones de instrumentalizarla tal y como hace constar Rius-Ulldemolins. A partir de las últimas décadas se debe hablar de un capitalismo cognitivo (Scott, 2007), y por lo tanto la cultura no se muestra como un ámbito separado de la política, o bien de la religión. La cultura se ha instrumentalizado como medio para atraer a profesionales de la clase creativa y así surgen las políticas de regeneración urbana, y las destinadas a vincular la cultura y la tecnología. La última opción ha llevado a la creación de una sociedad de ciberutópicos, en la que los creadores crean una cultura alternativa a los valores dominantes y generan espacios de esperanza.

A pesar de todo hay una cultura de izquierdas y una cultura de derechas en las sociedades democráticas. Clive GRAY observa la dificultad de analizar la política cultural, porque hay diversas perspectivas teóricas y metodológicas. Algunas orientadas a revelar las funciones de la dominación ideológica por parte de las clases hegemónicas o el poder. Hay por lo tanto dos perspectivas la institucionalista y la crítica. Vincent DUBOIS muestra el modelo francés, un poco ambiguo y contradictorio en sus inicios fundacionales. Critica la herencia y las dificultades que ha desarrollado en la actualidad. Per MANGSET trata sobre los consejos de las artes y los vínculos entre la cultura, el compromiso político y el estado. Los *arm's leght* han servido para defender la autonomía artística, y presenta los planteamientos en Inglaterra, Noruega y en Francia, entre otros; ya que han sido diferentes en cada uno de estos países. En cambio Pierre-Michel BERGER critica una cultura vertida en la búsqueda constante de la novedad, sin criterio ni coherencia. Comenta la distancia entre los productores y los consumidores de cultura, ya que se ha formado una dinámica divergente entre creadores y consumidores; las clases altas proporcionan el soporte a la creación, mientras que el movimiento artístico tiene como herramienta motriz la oposición a la dominación burguesa. Gisela SAPIRO precisa la división izquierda-derecha en el campo literario; y como los escritores han mostrado su compromiso político desde el s. XIX hasta los años 50. Juan Arturo RUBIO-AROSTEGUI, Juan PECOURT, i Joaquim RIUS-ULLDEMOLINS se refieren a la creatividad y a sus vínculos con la economía y la moda. Esta ha permitido generar grandes operaciones urbanísticas y proyectos junto al poder, por esto debemos desvincularla de las orientaciones dominantes como la digitalización y la instrumentalización por intereses políticos y económicos.

Además de este dossier, la revista incluye el apartado puntos de vista, una entrevista, un artículo y una reseña que completan el volumen.

IHE
(Secretaria de la revista)